

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce: **Ing. T. W.**, narozen „X“,
bytem „X“,
zastoupen advokátem JUDr. Janem Walterem,
sídlem Volyňských Čechů 837, 438 01 Žatec,

proti

žalovanému: **Městský úřad Vejprty**,
sídlem Tylova 870/6, 421 91 Vejprty,

v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného spočívající v tom, že žalovaný nevyřídil jeho žádost podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“) ze dne 29. 1. 2019 v části, ve které požadoval informaci o tom, pod jakým číslem jednacím či spisovou značkou byla vyřizována žalovaným vyřizovaná stížnost podle § 175 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) na postup Městského úřadu Vejprty, stavebního úřadu, ve věci dle k žádosti přiloženého podnětu ze dne 18. 12. 2015, který se týkal zkušebního provozu stavby „Pila Kovářská“. Žádost dále nebyla vyřízena ani v části, ve které žalobce požadoval informaci o tom, které úřední osoby byly pověřeny vyřizováním této stížnosti, kdy byla tato stížnost žalovanému doručena a sdělení o tom, zda byla shledána důvodnou, částečně důvodnou, nebo nedůvodnou.

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že dne 29. 1. 2019 požádal žalovaného o „I. sdělení, zda žalovaný vyřizoval stížnost podle § 175 odst. 1 správního řádu na postup Městského úřadu Vejprty, stavebního úřadu ve věci podnětu ze dne 18. 12. 2015 (pozn. tento podnět byl k žádosti přiložen) týkajícího se zkušebního provozu stavby „Pila Kovářská“ s vraty pilnice neodpovídajícími projektové dokumentaci,

II. sdělení, pod jakým číslem jednacím/spisovou značkou byla tato stížnost vyřizována,

III. sdělení, které úřední osoby byly pověřeny vyřizováním této stížnosti,

IV. sdělení, kdy byla tato stížnost žalovanému doručena,

V. sdělení, zda byla stížnost shledána důvodnou, částečně důvodnou nebo nedůvodnou,

VI. poskytnutí písemnosti, kterou byl stěžovatel vyrozuměn o vyřízení stížnosti“.

Žalovaný vyřizoval žádost opakovaně, neboť žalobce opakovaně brojil proti jeho postupu stížnostmi podle § 16a odst. 1 písm. b) a c) InfZ. Naposledy žádost vyřizoval přípisem z 25. 4. 2019, ve kterém z vyžádaných informací poskytl informaci pouze k bodu I. žádosti. Namísto informací vyžádaných pod body II. až V. poskytl informace jiné. Ohledně bodu VI. v přípisu rozhodl o částečném odmítnutí žádosti z důvodu, že informací nedisponuje. Žalobce dne 26. 4. 2019 podal na postup žalovaného stížnost podle § 16a odst. 1 písm. c) InfZ, neboť žádost nebyla vyřízena v části pod body II. až V. K této stížnosti ani k žádosti o informace žalobce žádnou další písemnost neobdržel. Žalobce uzavřel, že bezvýsledně vyčerpal dostupné prostředky ochrany, přesto se požadované informace nedočkal, neboť předmět žádosti stále není vyřízen v bodech II. až V.

Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný k výzvě soudu spolu se spisovým materiálem předložil písemné vyjádření k žalobě, v němž popsal průběh řízení s tím, že má za to, že žalobci odpověděl v termínu a před podáním žaloby na ochranu proti nečinnosti.

Replika žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

4. Žalobce doplnil tvrzení ohledně skutečností nastalých po podání žaloby, kdy dne 12. 6. 2019 obdržel opožděné rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje o jeho stížnosti podle § 16a odst. 1 písm. c) InfZ ze dne 26. 4. 2019, kterou byl postup žalovaného potvrzen s tím, že jelikož žalovaný žádnou stížnost ve věci podnětu ze dne 18. 12. 2015 nevyřizoval, logicky ani nemůže poskytnout informace, které se k uvedené stížnosti vážou. Žalobce tento závěr považuje za nesprávný. Z toho, že žalovaný předmětnou stížnost nevyřizoval, totiž nelze dovodit, že jiným způsobem nezískal informace o tom, po jakém číslem jednacím byla stížnost vyřizována, kdo byl vyřízením pověřen a s jakým závěrem vyřízení proběhlo, a to zejména v situaci, kdy je ze zákona příslušným k vyřízení stížnosti. Podle žalobce žalovaný „*informací o tom, že mu byla stížnost doručena, dokonce disponovat musí, protože mu stížnost byla adresována*“. I pokud by žalovaný tyto informace neměl, nemůže žádost vyřídit tím, že poskytne informace jiné, ale musí vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti, resp. informace vytvořit a poskytnout (je-li to fyzicky možné a ze zákona má povinnost jimi disponovat).

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť účastníci s tímto postupem výslovně souhlasili.
6. Žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu § 79 odst. 1 věty první s. ř. s. se po bezvýsledném vyčerpání prostředků k nápravě nečinnosti ve správním řízení lze domáhat, aby v případě nečinnosti správního orgánu soud uložil příslušnému nečinnému správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Žalovaným je podle odst. 2 téhož ustanovení ten správní orgán, jenž má podle žalobního tvrzení povinnost rozhodnutí vydat. Podle § 81 odst. 1 s. ř. s. soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
7. Z právě uvedeného vyplývá, že v tomto řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé dílu druhého s. ř. s. se nelze domáhat uložení povinnosti vydat jakékoliv rozhodnutí či osvědčení, nýbrž jen taková rozhodnutí a osvědčení, která lze považovat za správní akty jako výsledky činnosti správních orgánů při výkonu veřejné správy. Zcela základním předpokladem pro uložení povinnosti správnímu orgánu vydat rozhodnutí či osvědčení je tedy skutečnost, že správní orgán je nečinný při vydání rozhodnutí nebo osvědčení ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s., tj. musí se jednat o materiální správní akt, kterým se zakládá, mění či závazným způsobem určuje veřejné subjektivní právo či povinnost, popř. jiným způsobem se zasahuje do právní sféry účastníka správního řízení. V řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu je soud oprávněn zkoumat pouze to, zda v příslušné věci samé došlo ve stanovené lhůtě k vydání rozhodnutí nebo jestli vůbec takové rozhodnutí mělo být na žádost žalobce vydáno. To jinými slovy znamená, že soud není oprávněn posuzovat formální náležitosti již vydaných rozhodnutí a rovněž je vyloučeno, aby soud posuzoval, zdali měl správní orgán svým rozhodnutím či osvědčením žalobci vyhovět.
8. Na tomto místě soud předesílá, že po vyhodnocení skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

9. Soud se nejprve zabýval otázkou pasivní legitimace a tím, zda je žaloba proti nečinnosti správního orgánu použitelným prostředkem ochrany v dané věci. Soud vycházel z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017-40, www.nssoud.cz, ve kterém je uvedeno, že potvrzení postupu povinného subjektu podle § 16a odst. 6 písm. a) InfZ, vydané na základě stížnosti dle § 16a odst. 1 písm. b) téhož zákona, není rozhodnutím o žádosti o poskytnutí informace; žadatel o informaci se může bránit vůči povinnému subjektu nečinnostní žalobou podle § 79 odst. 1 s. ř. s. Dále Nejvyšší správní soud uvedl, že jednotlivec se stížností dle § 16a odst. 1 písm. b) či c) InfZ může domáhat vyřízení celého obsahu žádosti o informace. Bezvýsledným vyčerpáním prostředků ochrany proti nečinnosti (nedojde k rozhodnutí ve věci samé – odmítnutí či odložení žádosti, případně její části, či poskytnutí informace – tedy vyřízení celého obsahu žádosti) budou splněny podmínky pro podání žaloby dle § 79 s. ř. s. Žalobce se v řízení před soudem může domáhat vydání rozhodnutí ve věci (obdobně jako v řízení před správním orgánem). Shledá-li soud žalobu důvodnou, nařídí povinnému subjektu, aby o žádosti rozhodl.
10. Soud k otázce pasivní legitimace odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2016, č. j. 5 As 154/2015-57, www.nssoud.cz, ve kterém je uvedeno, že: „Označení žalovaného v žalobě na ochranu proti nečinnosti je v dispozici žalobce, přičemž soud je tímto označením vázán. (...) [Soud] nezkoumá, zda pravomoc vydat rozhodnutí dle zákona o svobodném přístupu k informacím má jiný správní orgán.“
11. Soud ze spisového materiálu zjistil, že žalobce dne 29. 1. 2019 podal žádost o poskytnutí informace ohledně žalovaným vyřizované stížnosti ve věci dle k žádosti přiloženého podnětu ze dne 18. 12. 2015, který se týkal zkušebního provozu stavby „Pila Kovářská“. Žádost se skládala ze šesti požadavků tak, jak je uvedeno v první větě druhého odstavce odůvodnění tohoto rozsudku. Žádost byla žalovanému doručena téhož dne a bylo jí přiděleno č. j. 343/19. Žalovaný na ni žalobci po opakovaných stížnostech odpověděl přípisem ze dne 25. 4. 2019, ve kterém uvedl, že nevyřizoval stížnost ve věci podnětu z 18. 12. 2015 (ad bod I.), vyřizoval pouze podnět z 18. 12. 2015, a to pod MU - VEJ/3659/15 (ad bod II.), kdy pověřen vyřizováním podnětu byl Ing. T. V. (ad bod III.). K bodu IV. žádosti žalovaný uvedl, že „stížnost ve věci podnětu u 18. 12. 2015“ nebyla u něj zaevidována. K bodu V. žádosti sdělil, že „nebylo řešeno“.
12. Žalobce proti jeho postupu podal dne 26. 4. 2019 další stížnost podle § 16a odst. 1 písm. c) InfZ, ve které namítá nevyřízení žádosti o informace v bodech II. až V., přičemž argumentuje stejně jako v následně podané a nyní projednávané žalobě. O této stížnosti bylo rozhodnuto rozhodnutím Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 12. 6. 2019, č. j. KUUK/78078/2019/UPS - 5, tak, že se postup žalovaného při vyřizování žádosti o informace ze dne 29. 1. 2019 potvrzuje. Krajský úřad dospěl k závěru, že z důvodu, že žalovaný žádnou stížnost ve věci podnětu ze dne 18. 12. 2015 nevyřizoval, logicky ani nemůže poskytnout informace, které se k uvedené stížnosti vážou. Informace požadované v bodech II. až V. žádosti přitom navazovaly na informaci uvedenou v bodě I. Žalovaný v reakci na tyto body žádosti žalobci poskytl informace nad rámec žádosti.
13. Z uvedeného plyne, že žalobce vyčerpal prostředek proti nečinnosti žalovaného, jímž byla stížnost ze dne 26. 4. 2019, avšak její užití nevedlo dle žalobce k vyřízení celé žádosti, neboť ta nejprve nebyla vyřízena včas, a po podání žaloby byl postup

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalovaného nadřízeným orgánem potvrzen. V takovém případě má žalobce možnost obrátit se na soud s žalobou proti nečinnosti přímo povinného subjektu (žalovaného), aby mu bylo uloženo o celé žádosti rozhodnout, což žalobce učinil. Soudu tedy nic nebránilo přistoupit k meritornímu posouzení žaloby.

14. Předmětem přezkumu je otázka, zda žalovaný má povinnost vyřídit žádost žalobce o informace ze dne 29. 1. 2019, neboť dle žalobce žalovaný dosud o celé žádosti věcně nerozhodl, tj. některou informaci neposkytl ani nevydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti. V nyní projednávané věci je tak stěžejní otázkou, zda žalovaný žádost o informace vyřídil sdělením ze dne 25. 4. 2019, tedy řádným poskytnutím informace, či zda je nadále s jejím vyřízením nečinný.
15. Podle § 14 odst. 2, 3 InfZ pak platí, že ze žádosti musí být zřejmé, kterému povinnému subjektu je určena, a že se žadatel domáhá poskytnutí informace ve smyslu tohoto zákona. Fyzická osoba uvede v žádosti jméno, příjmení, datum narození, adresu místa trvalého pobytu nebo, není-li přihlášená k trvalému pobytu, adresu bydliště a adresu pro doručování, liší-li se od adresy místa trvalého pobytu nebo bydliště. Právnická osoba uvede název, identifikační číslo osoby, adresu sídla a adresu pro doručování, liší-li se od adresy sídla. Adresou pro doručování se rozumí též elektronická adresa. Je-li žádost učiněna elektronicky, musí být podána prostřednictvím elektronické adresy podatelny povinného subjektu, pokud ji povinný subjekt zřídil. Pokud elektronické adresy podatelny nejsou zveřejněny, postačí podání na jakoukoliv elektronickou adresu povinného subjektu.
16. Podle § 14 odst. 5 písm. c) InfZ pak platí, že v případě, že požadované informace se nevztahují k jeho působnosti, povinný subjekt žádost odloží a tuto odůvodněnou skutečnost sdělí do 7 dnů ode dne doručení žádosti žadateli.
17. Podle § 15 odst. 1 InfZ, pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen „rozhodnutí o odmítnutí žádosti“), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.
18. Z InfZ mimo jiné vyplývá, že povinný subjekt může žádost vyřešit buď tak, že žádost odloží [§ 14 odst. 5 písm. a), c) InfZ], nebo žádosti vyhoví, tedy poskytne požadované informace [§ 14 odst. 5 písm. d) InfZ], nebo žádost odmítne [§ 15 odst. 1 InfZ].
19. Podle § 16a odst. 1 písm. c) InfZ stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace může podat žadatel, kterému byla informace poskytnuta částečně, aniž bylo o zbytku žádosti vydáno rozhodnutí o odmítnutí.
20. Každá žádost o poskytnutí informací podaná podle InfZ musí být celá vyřízena některým ze zákonem předpokládaných způsobů. Zákon přitom nedává povinnému subjektu pravomoc k tomu, aby se doručenou žádostí či její částí nezabýval, tedy aby ji nijak nevyřídil (viz rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2016, č. j. 8 A 106/2016–40; ze dne 20. 7. 2017, č. j. 8 A 127/2016–390, www.nssoud.cz).
21. Ke shodným závěrům dospěla i odborná literatura (Jelínková, J., Tuháček, M.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Praktický komentář, Wolters Kluwer, Praha, 2017, komentář k § 14 odst. 5 InfZ), která uvádí, že: „[N]edojde-li k odložení žádosti pro nedostatek působnosti povinného subjektu (nebo pro nedoplnění žádosti), ani k vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle § 15 (z některého z důvodů ochrany informací podle § 7 až 11, event. jiného zákona, resp. pro faktický důvod neexistující informace, resp. pro

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

neupřesnění žádosti), musí být informace poskytnuta ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění [či upřesnění žádosti, i když v tomto případě tak § 14 odst. 5 písm. d) nestanoví výslovně, zjevně opomenutím zákonodárce];...

22. Soud konstatuje, že povinným subjektem jednat ve věci předmětné žádosti o informace byl žalovaný (§ 2 odst. 1 InfZ), ostatně nedostatek své působnosti k vyřízení žádosti o informace žalovaný ani nenamítal. Žádost o informace splňovala všechny náležitosti dle § 14 odst. 2 až 3 InfZ, když ze žádosti plyne, kterému povinnému subjektu je žádost určena (tj. žalovanému), žadatel (tj. žalobce) je v žádosti řádně označen, v žádosti je i uvedeno, že se žadatel domáhá poskytnutí informace dle InfZ a žádost byla řádně podána v elektronické podobě. Žalovaný byl povinen žádost o informaci vyřídit ve lhůtě 15 dnů od podání žádosti, tj. do 13. 2. 2019, nakonec však na ni po opakovaných stížnostech finálně reagoval až sdělením ze dne 25. 4. 2019. Žalobce však namítal, že ani tímto sdělením žalovaný žádost o informace nevyřídil a předmět žádosti o informace plně nevyčerpал, když na část žádosti dle bodů II. až V. poskytl jinou než požadovanou informaci. Soud tento argument žalobce neshledal důvodným. Za zásadní totiž soud považuje to, že žalovaný žalobci poskytl zejména informaci vyžádanou v bodě I. žádosti o informace, a sice že nevyřizoval žádnou stížnost podle § 175 odst. 1 správního řádu ve věci dle k žádosti přiloženého podnětu ze dne 18. 12. 2015, který se týkal zkušebního provozu stavby „Pila Kovářská“. Dále upřesnil, že vyřizoval pouze podnět ze dne 18. 12. 2015, a to pod MU - VEJ/3659/15, a že jeho vyřizováním byl pověřen Ing. T. V. Informaci o tom, že nevyřizoval předmětnou stížnost, žalovaný ještě zopakoval v reakci na bod IV. a V. žádosti. Informace požadované v části žádosti pod body II. až V. (sdělení o tom, pod jakým číslem jednací či spisovou značkou byla tato stížnost vyřizována, které úřední osoby byly pověřeny vyřizováním této stížnosti, kdy byla tato stížnost žalovanému doručena a sdělení o tom, zda byla shledána důvodnou, částečně důvodnou, nebo nedůvodnou) mají přímou souvislost s informací požadovanou v bodu I. žádosti, když k těmto bodům žádosti by z povahy věci bylo možné poskytnout informace jen v případě, že by žalovaný vyřizoval stížnost dle bodu I. této žádosti. Pokud však žalovaný žádnou takovou stížnost nevyřizoval jako v tomto případě, uvedené informace z povahy věci neexistují ani existovat nemohou.
23. Za dané situace, kdy žalovaný uvedenou stížnost nevyřizoval, tudíž nebylo možné žalobci poskytnout odpovědi na otázky pod body II. až V. žádosti o informace. Žalovaný toto zdůraznil v odpovědi na žádost v části dle bodů IV. a V. V části dle bodů II. a III., veden snahou žalobci vyhovět, mu nad rámec vyžádaných informací poskytl podrobnější informace týkající se podnětu ze dne 18. 12. 2015, který v minulosti vyřizoval, a to konkrétně spisovou značku věci a osobu, která podnět vyřizovala. K podání informací tak přistoupil způsobem, kdy žalobci poskytl i další informace týkající se zkušebního provozu stavby „Pila Kovářská“. Názor, podle kterého měl žalovaný ohledně části žádosti o informace dle bodů II. až V. namísto zvoleného postupu vydat rozhodnutí o odmítnutí části žádosti, soud považuje za příklad přepjatého formalismu. Soud konstatuje, že žalovaný se při volbě mezi možnostmi odmítnout poskytnutí informací a poskytnutím informací řídil principem, že informace se poskytují, a žalobci se tak fakticky dostalo i bližších informací o podnětu ze dne 18. 12. 2015.
24. Důvodnou není ani další námitka žalobce rozvíjená v jeho replice, podle které pouze z toho, že žalovaný předmětnou stížnost nevyřizoval, nelze dovodit, že jiným způsobem Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nezískal informace o tom, po jakém číslem jednacím byla stížnost – myšleno zřejmě nějakým jiným správním orgánem – vyřizována, kdo byl vyřízením pověřen a s jakým závěrem vyřízení proběhlo. Závěr, podle kterého se žalobce v žádosti o informace ze dne 29. 1. 2019 v bodech II. a následujících po žalovaném dožadoval informací o stížnosti případně vyřizované i někým jiným než žalovaným, je třeba odmítnout, neboť neodpovídá ani logickému (s ohledem na znění bodu I. žádosti, ve kterém výslovně žádal informaci o stížnosti vyřizované žalovaným, přičemž u dalších bodů tento hlavní předmět žádosti o informace nijak nemodifikoval), ani jazykovému výkladu textu jeho žádosti: stačí poukázat na užití ukazovacích zájmen „tato“ („...*pod jakým číslem jednacím či spisovou značkou byla tato stížnost vyřizována*“) v bodě II. a „této“ („*které úřední osoby byly pověřeny vyřizováním této stížnosti*“) v bodě III. žádosti, které nepochybně ukazují na stížnost vymezenou v bodě I. žádosti. Smysl i text žádosti tak vede k jednoznačnému závěru, že informace požadované v bodech II. a následujících žádosti se týkají výhradně stížnosti obsahem specifikované v bodě I. a zároveň vyřizované žalovaným. Lze proto uzavřít, že žalovaný není nečinný, neboť žádost žalobce o informace vyřídil zcela a způsobem, kterým naplnil účel zákona o svobodném přístupu k informacím, a to ještě před podáním žaloby.

25. V replice žalobce v návaznosti na to, že žalovaný je k vyřízení stížnosti příslušný ze zákona, dále uvádí také, že žalovaný „*informací o tom, že mu byla stížnost doručena, dokonce disponovat musí, protože mu stížnost byla adresována*“. Toto tvrzení, kromě toho, že je velmi obecné, ve své stížnosti ze dne 26. 4. 2019 ani v takto nekonkrétní rovině nijak nenamítal. Skutečnost, že by stížnost dle bodu I. žádosti byla žalovanému skutečně **doručena**, pak nevyplývá ani z listin předložených žádným z účastníků. Námitky žalobce v tomto směru soud považuje za nedůvodné.
26. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že u žalovaného neshledal ke dni vydání tohoto rozsudku nečinnost ve smyslu ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s., a tudíž předmětnou žalobu vyhodnotil jako nedůvodnou a výrokem I. rozsudku ji podle ustanovení § 81 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
27. Současně soud v souladu s ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jakém rozsahu
a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 10. března 2020

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)